

ΣΑΝ ΕΡΘΗΣ

ΣΑΝ ἔρθῃς, ὦ, νὰ μὴν ἔρθῃς μὲ τὴ βονὴ τοῦ ἀγέρα
Κι' ἄς μὴν ἡχήσουν θορίαμβοὶ καὶ πλάνοι ἀλαλαγμοί,
Κι' ἄς μὴν ἡχήσουν τ' ἄσματα τὰ βακχικὰ ἐδῶ πέρα,
Μὴ μοῦ ταράξῃς τὴν ἐρμιά, μὴ τὴν ταράξῃς, μὴ...

Ὡ εἰρηνική, καλόβουλή κι' ἀνήξερον παιδοῦλα,
Π' ἀγόρι ἀκόμα σ' ἔκλεισα στοῦ τοῦ μου τὰ βαθειά,
Σὲ καρτεροῦ σὰν παλαιῖκή καὶ γνώριμη ἀδερφοῦλα
Κι' ὥς μὰ σονάτα ποὺ ἤχησε γιὰ δεύτερον φορὰ.

Θέλω νὰ ῥοθῇς καὶ ν' ἀνεβῇς τοῦ ἄσπρον οπιτιοῦ τὴ σάλα
Μὲ τὴν ἀπλότη τῶν ἀνυποψίαστων καημῶν
«Νᾶμαι» νὰ εἰπῇς· σὴν ἔρημη ν' ἀργοπροβάλλῃς σάλα
Καὶ νὰ στερένῃς μου ἥρεμα τὴ βούση τῶν ματιῶν.

ΑΠΟΛΗΣΜΟΝΙΑΡΕΣ

Τὴν Ἀιτικὴν περιίλουσε τὸ φῶς κ' ἡ καλωσύνη,
Λες τοῦ χειμῶν ἀπλώθηκε προᾶντικὰ ἡ συμπόνια·
Τὸ περιβόλι ἓνα λαὸ τὶς τοιγυρίστους κλείνει...
Ὡμέ! πῶς φεύγουν οἱ καιροὶ καὶ πῶς περνοῦν τὰ χρόνια!

Ὡμέ! πῶς φεύγουν οἱ καρδιές μ' ὅσα περνοῦνε χρόνια
Καὶ πῶς μεταμορφόρονται μεσ' στοῦ καιροῦ τὴ δίνη!
Στὸ περιβόλι τὸ πλατὺ κάτου ἀπ' τὰ μύρια κλώνια
Ὅσες παιδοῦλες πρωτινές, γυναικες ἔχουν γίνῃ.

Προβαίνουν, φεύγουν, ἔρχονται καὶ ξαναπάνε γύρα,
Μὰ τὰ παλιὰ τὰ ξέχασαν κ' εἶν' ἀπολησμονιάρες.
Μόνος ἐσὺ καὶ στέκεσαι μεσ' σὴν κοσμοπλημμύρα

Καὶ βλέπεις μὲ τὴν παιδικὴν καρδιά ποὺ δὲν ἀλλάζει,
Ποὺ μονομουρῖζει ὁλόβαθα καὶ ποὺ βονθὰ φωνάζει,
Ὡσὰν τὰρχαῖα τὰ φλόοντα καὶ τὶς παλιές κιθάρες.

[᾿Α θ ἡ ν α 1911]

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ